

esferne, hvorimod, naar Valgene skulle concentreres i en enkelt Handling, da vil der opstaae Conflicter, og deres Interesse, som er overveiende, vil seire. Det er vel Noget, som kan corrigeres derved, at der er saamange Mænd at vælge imellem, men jeg seer dog ikke, hvorledes man skal gjøre det. Jeg troer, at det vil give et meget bedre Valg og medføre mindre Lidenskabelighed i en Sag, som paa ingen Maade burde være Gjenstand for nogensomhelst Lidenskabelighed, naar der bliver valgt 2 Mænd. Jeg tillader mig derfor at lægge Vægt paa, at der vælges 2, og jeg troer virkelig, at en stor Deel af hvad den ærede Secretair (Gleerup) har anført for et af ham stillet Endringsforslag ogsaa har sin fulde Betydning, naar det anvendes paa nærværende Dvæstion, nemlig, at det er meget vanskeligt, naar man har modstaaende Hensyn, da at skulle concentrere dem i et enkelt Valg, og at finde den rette Vet, hvorimod det meget lettes, naar man kan gjøre 2 Valg. Der var enkelte Brudstykker af hans Tale, som ligesom frem vilde være Argumenter for at beholde 2 Mænd som Gjenstand for Sognesforstanderskabernes Valg, og, naar det kommer dertil, at enhver Part kun vælger een Voldgiftsmand, da er det af megen Bigtighed, at han med Lethed kan finde en Taxationsmand, som han troer er særdeles egnet til at varetage hans særlige Interesse. Der er stillet et Forslag under Nr. 10, som jeg maa tilstaae, at jeg ikke veed, om det ærede Udvalgs Fleertal muligt kunde finde Anledning til at tage tilbage igjen. Det er nemlig et Forslag, som gaaer ud paa, at det 9de Afsnit af Paragraphen, hvorefter, naar den nye Communallov træder i Virksomhed, Valgene da skulde foretages paany, skulde udgaae. Et aldeles lignende Forslag er nu blevet optaget i Gaardmandshoverisagen, og jeg kan derfor ikke troe Andet, end at man maa lade den Passus blive staaende her. Forsaavidtsom der er Spørgsmaal, om Valgene skulle see for 3 eller for 1 Aar, da gjælder det Samme, at jeg antager, at, hvad der sandt Sted ved Gaardmandshoverisagen, ogsaa vil blive Tilfældet her.

En æret Taler har med stor Styrke udtalt sig imod den edelige Forsikkring, som er

omtalt i Lovudkastets sidste Passus. Jeg erstjender fuldkommen Nødvendigheden og den store Bigtighed af, at Lovgivningen betragter dette Forhold med Opmærksomhed, at man ikke foreskriver edelige Forsikringer, hvor der ikke er Anledning dertil; men jeg maa tilstaae, at jeg ikke seer, at der er det Mindste imod at give skriftlige edelige Forsikringer; det er idetmindste Noget, som ideligt benyttes, (Grundtvig: Ja desværre!), og jeg troer heller ikke, at der er saa stor Betænkelse derved, at man skulde afvige derfra (Jo!). Jeg troer, at der kan ved en letsindig affordret mundtlig Forsikkring virkes meget, meget mere til at rokke Edens Hellighed end den Vet, man her er gaaet, og jeg troer, at, naar man fordrer mange mundtlige Eder for Retten, da opfordrer man derved alle Bedkommende til letsindig Omgang med Eden, saaledes som jeg virkelig troer, at man desværre paa nogle Steder maa sige; at det finder Sted. Jeg troer derfor, at man netop bør søge at undgaae de mange mundtlige Eder, og bør lade en almindelig skriftlig Forsikkring træde istedet, naar det kan lade sig gjøre. Det Hele, som her finder Sted, er jo kun, at den engang for alle afgivne edelige Forsikkring som Taxationsed træder istedet for hvad der ellers vilde være nødvendigt, nemlig en Veediggelse i ethvert enkelt Tilfælde ved mundtlig Eds Afleggelse for Retten, men disse mange mundtlige Eder vilde dog virkelig være skadelige. Derimod troer jeg ikke godt, at man kan aldeles renoncere paa edelig Forsikkring; fordi det er vigtigt og nødvendigt ikke at misbruge den, derfor kan man ikke undgaae at bruge den, hvor der virkelig kan være god Grund dertil, det forekommer mig, at, naar Lovgivningen aldeles vilde lade være at kræve edelig Forsikkring, da var det, som om man ingen Tillid satte dertil, som om Lovgivningen selv gik ud fra den Anskuelse, at den ingen Betydning havde, hvilket dog ikke kan være Tilfældet. Det er ganske det samme, som Enhver af os har maattet gjøre, naar vi ere traadte ind i et vigtigt Forhold, og denne Bestemmelse er ogsaa aldeles analog med hvad der gjælder om Forligelsescommisairer, og jeg troer i Sandhed ingenlunde, at man kan klage over, at den Art af Eder skulde være bleven